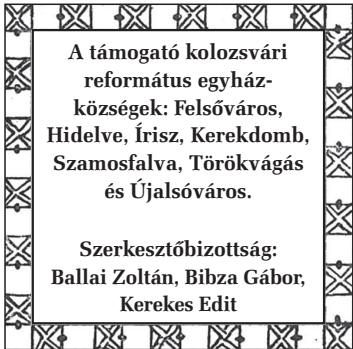

REFORMÁTUS HÍRADÓ

III. ÉVFOLYAM 4. SZÁM

A támogató kolozsvári
református egyház-
községek: Felsőváros,
Hidelve, Írisz, Kerekdomb,
Szamosfalva, Törökvágás
és Újalsóváros.

Szerkesztőbizottság:
Ballai Zoltán, Bibza Gábor,
Kerekes Edit

Romboljuk le szívünk körül a védőfalakat!

Benne élet volt, és az élet volt
az emberek világossága. A világosság
a sötétségben fénylik. Jn 1,4–5b

„Kolozsvártól Kidéig amerikai léptékkal ugrásnyi a távolság, Erdélyben viszont valóságos kaland oda eljutni. Különösképpen télvíz idején. [...] Csomafájánál, ahonnan már a távolsági busz sem közlekedik, át kell hát ülni a lovas szánra. Akkortól utadat farkasivöltes kíséri a farkasordító hidegben. Legalábbis így volt a hatvanas évek elején [és így van sajnos ma is], amikor rám a kidei Margitka vigyázott, és a téli szünetben mindig hazavitt a szüleihez. Merthogy jól tesz a városi gyereknek a falusi levegő. Ilyenkor befűtöttek a vendégeknek fenntartott „tisztá szobában”, ahol esténként az ágyat felforrósított téglával melegítették. A tiszta szobába került a karácsonyfa is, és alá kerültek a sokszor meglepetés számba menő szerény ajándékok. [...] Ránk köszöntött a karácsony, amikor a kis erdélyi falu néhány száz lakosa négy különböző templom irányába vette útját. Ki a református, ki a római katolikus, ki az unitárius, ki pedig a görögkeleti templomba ment ünnepelni. [...] A református templomot vakító fényű gázlámpával világították meg, a fiatalok betlehemi jelenetet adtak elő, Boné lelkész úr prédikált. Az ünnep fénypontja az ajándékosztás volt, amikor minden gyermeket külön-külön szólítottak. Mennyire izgultam, sor kerül-e vajon rám is? Soha sem felejtettek ki; vendég gyermekként én is átvehettem a kis csomagot, benne vonalas írkával, ceruzával, almával és dióval, valamint az akkoriban oly nehezen beszerezhető apró mandarinna. [...] Talpunk alatt ropogó hóban ballagtunk haza, és a négy templomból kiseregglők megsüvegelték egymást.” (Lówy Dániel: Karácsony Kidében, Amerikai Magyar Népszava Szabadság 2006. december 22., részletek)

NAGY TIBOR, kidei lelkipásztor

Úgy hiszem, az adventi időszakban élők között sokan idézhetnek fel ilyen, s ehhez hasonló emlékeket. Olyan karácsonyi ünneplésekre emlékezünk vissza, amikor a nehézségek, a hiányosságok ellenére mégis közelebb álltunk ahhoz, amit „karácsonyi hangulatnak, karácsonynak” nevezünk. Valahogy a gyermekkori karácsonyok mélyebben bevésődtek emlékezetünkbe és szívünkbe. A gyermeki várakozás és vágyakozás intenzívebb, erősebb, mint amit lát-szólag felnőttként megélhetünk. Miért van ez így? Mi az, ami megváltozik bennünk? Mi tudná újraébreszteni a gyermeki várakozást és vágyakozást?

János, a szeretett tanítvány, sajátos módon számol be a karácsonyi eseményekről. Ő az, aki felülemelkedik a karácsony földhözragadt tényszerűségén. Nem a történeti valóságról, sem császárokról, helytartókról, földi és mennyei látogatókról számol be, hanem arról a Jézusról beszél, akiben a Krisztust látja, aki az idők előtt már létezett, aki ott volt egykoron a világ teremtetésekor, tanúja volt az ember bukásának, most pedig karácsonykor azért ölt emberi testet magára, mert „benne élet volt”. A halálra, pusztulásra ítélt, alkonyatát élő világban azért vett fel emberi alakot, hogy az elmúlást élettel, a sötétséget fénnnyel váltsa fel.

Csodálatos üzenet rejlik a fény evangéliumában. Egyik adventi vasárnapról a másakra egyre szűkebb a napvilág, a sötétség hatalma egyre nagyobb. Advent negyedik vasárnapján,

a téli napéjegyenlőtlenség napján (december 21-22.) töltjük az év legsötétebb napját. Ezzel párhuzamosan vasárnapról vasárnapra meggyújtunk egy-egy gyertyát visszatekintve, Krisztus születésének az ünnepére készülve, és előretekintve az eljövendő Krisztus érkezésére. Amint nő a sötétség az életünkben, Jézushoz közeledve nő a világosság is. Kint sötétedik, bent világosodik. Mert „a világosság a sötétségben fénylik”. A gyermeki szívben a karácsony fénye, ragyogása teljes egészében szétoszlatja az árnyakat. A jézusi fény és szeretet utáni vágyakozás, mely ott van az ünnepi díszítésben, a finom ételekben, a karácsony esti ünnepélyben, a kántálásban, a családi találkozásokban, nem hagy helyet az árny világának és fejedelmének. Ebben más a gyermeki karácsony. A Jézus csodája iránti várakozás és vágyakozás felülemelkedik a halandó világ nyomasztó valóságán.

A felnőttek, akik megízlelték már a csalódás keserű ízét, félnek attól, hogy olyan lélekkel várják a fények ünnepét, mint egykoron gyermekként. Az öröm, a boldogság, a szeretet arányosan nő azzal, hogy hány védőfalat rombolunk le a szívünk körül.

Szeretettől és isteni csodától ragyogó karácsonyunk csakis akkor lehet, ha újból merjük sebezhetővé tenni lelkünket, ha merünk ismét gyermeki szívvel várni, epekedve vágyakozni Jézus után. A változásnak bennünk kell végbemennie, és akkor a mi orcánk is ragyoghat az Ige és az Élet Fényében.

Igehirdetéseink gyakran arról szólnak, hogy az ünnep csecsebecsétől fordítsuk figyelmünket az ünnep lényegére, és ez a felhívás valóban jogos. Isten azonban minden biznnyal annak is örvend, ha gondoskodunk az ünnepi, karácsonyi hangulatról, annak tudatában, hogy Jézus dicsősége ragyogja be teljes ünneplésünket.

Azt kívánom az ünnepre való készülésünkben, hogy mindannyian gyermeki vágyakozással várjuk mind karácsony ünnepét, mind Jézus visszajövetelét az Élet reménységével és Világosságával betelve!

Karácsonyról – valami megindító

■ Felkértek, írjak a Református Híradóba egy 1800–2000 leütésnyi szöveget a karácsonyról: „valamit, ami megindítja az embereket”. Az első reakción az volt, hogy visszautastatom, mert nem szoktam írni az újságokba, de aztán meggondoltam magam. S most itt ülök a gép (eddigre már majdnem) fehér képernyője előtt, tudva, hogy sose voltam a „megindító” – akár írott, akár mondott – szövegek nagymestere. Hacsak nem abban az értelemben, ahogyan azt Hrabal gondolta, miszerint egy valamirevaló szöveg olyan kell legyen, hogy az olvasóban azt az ellenállhatatlan vágyat keltse, hogy azonnal felugorjon, s nekirohanjon az író úrnak (bár betéve tudom az idézetet, mégsem írom ide, mert egyházilapból úgyis kihúznák, s akkor még további húsz év kelle-ne ahhoz, hogy meggondoljam, írjak-e vagy sem egy újságba).

De hát minek írni valami megindítót, ha a karácsony ünnepe által jelzett „esemény”, Istennek az emberiség iránti irgalmas megindultságából fakadó „történet” már „eleve” megindító? Megindította a Krisztus születése előtti évszázadok prófétái ígehirdetésének beláthatatlan sorát (lásd az evangéliumi könyvek „bibliográfiái” utalásait), Keresztelő Jánost, hogy utat készítsen (nem Istennek mifelénk, hanem nekünk Isten felé), a hírnökök (angyalok) seregét, hogy bejelentsek és megóvják a „bethlehemi Kisded” érkezését, a pásztorokból tanúságtevőkké átvedlett első „kántálókat”, a máig kinyomozhatatlan személyazonosságú „napkeleti bölcseket”. Ugyanígy megindította a Római Birodalom akkori császárárt, Augustust is, hogy néptömegeket lakhelyükről kimozdító népszámlálási parancsot adjon ki, mellyel gyötrelmes utazásra kényszerítette a Názáretben élő kis családot Bethlehembe, ahol a dávidita származású Józsefnek kellett bejelentkeznie – mindez azért, amire akkoriban senki sem gondolt, hogy beteljesedjék a mikeási ígéret, aminek ódon tekercsét Jeruzsálem (szintén „megindított”) udvari írástudói is fellapozták, hogy kinyomozzák, hol kell megszületnie a Királynak. És megindította Heródest is, hogy tövestől próbálja kitépetni az Isai törzséből kinövő vesszőszálat.

Így hát nem írok semmi megindítót, hanem inkább elmegyek leadni ezt a rövid szöveget, ami ha másra nem, de arra talán alkalmas, hogy betöltsön egy hasábnyi papírtérletet abban az újságban, ami azzal a szándékkal indult, hogy megindítsa olvasóit (persze nem a szerző, hanem) Krisztus felé.

Tunyogi Lehel
magyarfodorházi lelkipásztor

Talpunk alatt ropogó hóban ballagtunk haza, és a négy templomból kiseregglők megsüvegelték egymást

